

*Євгенія ЮРЧУК,*  
1940 р. н., с. Сагринь

Село Сагринь починається з нашого обійстя, і перші запальні кулі летіли прямо в наш дім. Загинуло майже все село, може, 750, а може, 820 чоловік. Дехто пише, що село Сагринь було вщент зруйноване, але, як бачите, ми є, ми ще живемо, маємо свої сім'ї, маємо дітей, маємо своє життя, ми збереглися, ми

27

вижили. Я хочу розказати, як зовсім випадково ми спаслися. Ми надіялися на тих кількох чоловіків, які нас охороняли, і не мали часу, щоб сховатися: справа і зліва все горіло, просто на нас йшли бандити. Мама взяла мене та меншенького братика і хотіла сховатися під агрусом, а я боялася і кричала, бо цей агрус дуже коловся. Ми тоді залізли у схрон — кіпець з картоплею на чужому городі. Там було вже багато людей, жінки і чоловіки. В кінці погрому поляки знайшли цей схрон, почали витягувати чоловіків. То було найстрашніше: вони їх вбивали і мертвих кидали назад до нас...

Ні моя мама, ні батько після цього не хотіли відвідати Сагринь, хоч там залишились могили рідних, могила брата, який вчився в українській гімназії і ранком того дня приїхав до села, а вечері вже був убитий.

Треба вшанувати пам'ять невинно загиблих наших українців у Сагрині.

